OBRATEL

ZLOMVAZ 2011
www.zlomvaz.cz

DENÍK FESTIVALU ZLOMVAZ no. 3 | sobota 21. května 2011

Slávičia večera. ***Foto: Michaela Ečerová***

Když ptáčka lapají...

V podvečer třetího festivalového dne Akadémia umení z Banské Bystrice uvedla hru *Slávičia večera*. To, že jsou festivaly ve vnímání představení specifické, se v tomto případě naplno projevilo. Vnímání v tomto případě bohužel ovlivnil předešlý zážitek z představení *Prevratenec* slovenského VŠMU, po jehož zhlédnutí jsem věděl, že může být už jen lépe.

Samotná volba titulu je slibná. Slovenští inscenátoři si zvolili na Slovensku prakticky nehranou aktovku Josefa Topola v překladu režisérky inscenace Kataríny Burdové, která údajně vznikla jako záznam snu; na to odkazuje i podtitul: Hra ve snu, jenž se autorovi zdál během cesty po Americe. Tomu odpovídá i specifická výstavba textu, který je ve své podstatě absurdní. Pan Slávik je na návštěvě v rodině své vyvolené. Čtyřčlenná rodina se baví tím, že hrají podivnou hru se svými hosty, které nakonec zabijí, nejinak to dopadne i v případě pana Slávika. Samotné téma je i po půl století aktuální, kritika doby a společnosti, ve které komfort zastává přední místo a pomíjí pochopení, zájem a soucit, je problémem i naší doby.

Scéna Jaroslava Valeka je minimalistická a funkční, orámovaná bílou páskou na zemi i na stropě, a vytváří spolu s dějem iluzi hermeticky uzavřeného časoprostoru. Práce s rekvizitami i kostýmy je celkově poměrně propracovaná. To, jakým způsobem postupně objekty mění svůj význam, pomáhá gradaci děje. Uvnitř „krychle“ se hraje se čtyřmi otvíracími krabicemi, kte-

pokračování na straně 4 →

Idiot terapeutem

Fjodor Michajlovič Dostojevskij – *Idiot*. Známé dílo známého autora. Mnohokrát zfilmováno, mnohokrát převedeno na divadelní prkna. V tuto chvíli tu však máme Miroslava Krobota, studenty DAMU a jejich *Idiota*, který měl doslova terapeutické účinky. Ač bych to nečekala, po skončení hry a bouřlivé děkovačce odcházeli lidé s pobavenými výrazy ve tváři a notovali si árii z *Carmen*. Já na tom nebyla jinak. Přitom samotný román žádná úsměvná

pokračování na straně 3 →

Ako Jano publikum neroztancoval

Anotácia na inscenáciu Katedry bábkarskej tvorby VŠMU *Prevratanec* nás celkom sľubne pozývala na slovenskú rozprávku s ľudovými tancami a piesňami. Folklór ako taký má v slovenskom divadelníctve veľmi silnú tradíciu a preto bol tento výber celkom lákavý. Bohužiaľ sme sa ale žiadneho folklóru nedočkali. Nedočkali sme sa ani poriadneho divadla.

Režisér a dramaturg Marek Kobeda si pre svoju inscenáciu vybral text Ľubomíra

pokračování na straně 5 →

Tři setkání v učebně číslo tři

Bez dveří jen těžko

Prvním ze scénických čtení pořádaných agenturou Dilia bylo inscenování textu *Huddersfield* současného srbského autora Ugljaši Šajtinace. Ten reflektuje balkánskou válku prostřednictvím rozdílných charakterů. Režisér D. Šiktanc situuje postavy ke stolu do prostředí jediné místnosti – dalším scénografickým prvkem jsou židle pro právě nehrající herce, pohovka

pokračování na straně 9 →

Móda, Ibsen mámení

Včera se v naší módní rubrice ozval křik racků a nejinak tomu bude dnes! Třetí den se přesuneme k severnímu moři. Potomci Vikingů se nezapřou a tak všechny celebrity připluly na festival sladěny v námořnických uniformách. Vzhledem k tomu, že se na pevnině mohou cítit nejistě, házíme jim záchranný kruh, aby se neutopily v moři módy a doplňků.

Víte, co se stane, až Nora opustí manžela? My ano! A víme i kvůli komu! S ohledem na jeho soukromí jsme se rozhodly ho z fotografie vyříznout. Proto vám musí stačit naše čestné slovo, že jim to spolu moc sluší. Jsme rády, že už Nora nemá za muže toho týpka v modré kšiltovce. Helmerův sportovní styl se k Nořinému elegantnímu náramku zkrátka nehodí!

Krásná Solvejg na baru vyhlíží svého milého Peera. Ten se však producíruje na jevišti DISKu, a tak se ho jen tak nedočká. Volnou chvíli by si mohla zkrátit například tak, že zajde ke sběrnému boxu Obratle, do nějž vhodí lístek se jménem obchodu, kde pořídila ty krásné šaty. Peer by si ji měl rychle vyzvednout, protože si na ni určitě brousí zuby čerstvě rozvedený Helmer.

Heda si vyrazila za kulturou! Květinu při děkovačce však nikomu nevěnovala, a tak pojímáme podezření, že v ní skrývá jednu z pistolí generála Gablera. Vzhledem k jejím komplexům z řídkých vlasů doporučujeme návštěvníkům s bohatou hřívou sehnat slamák s květinovou dekorací. Ti s méně vlasy jsou sice v bezpečí, ale do budoucna se jim určitě bude hodit rada: používejte čistě přírodní šampóny.

Kristina Lindová konečně našla práci! A my jsme rády, protože přestala vypadat ustaraně. Navíc se výše platu pozitivně promítla do jejího šatníku. Blankytně modré šaty vypadají exkluzivně a případným nápadníkům dávají najevo, že se přes smrt svého manžela už přenesla. Pánové, oblečte pastelové barvy, které se k modré hodí, a pozvěte ji na skleničku!

Petra Lásková, Adéla Vondráková

HLAVNÍ MEDIÁLNÍ PARTNER
REFLEX
EXPRES 90,3 FM
OFICIÁLNÍ MEDIÁLNÍ PARTNER
METROPOLIS
A2
RADIO 1 91,9 FM
MEDIÁLNÍ PARTNER
DN divadelní noviny www.divadelni-noviny.cz
Studentský list
RADIKÁLNÍ VEVERKA
FFAKT
radiowave
STUDENT POINT.CZ
Studentská unie ČVUT
majáles
SOCIÁL
PARTNEŘI
COPY GENERAL
scenografie
WD/LUX
Národní divadlo
Hellenic
reklama

Idiot terapeutem

→ pokračování ze strany 1

historka pro zpestření dlouhého zimního večera není. Příběh nedoléčeného epileptika se srdcem a duší dítěte, který si pro upřímnost nechodí daleko a je společností odsuzován, následně obdivován, milován a nakonec stejně nepochopen, většinou dožene člověka když ne k depresi, tak k hlubokému zamyšlení. Miroslav Krobot dokázal stvořit takového *Idiota*, ve kterém se nadhled snoubí s pěknou dávkou ironie, a tímto ladným způsobem protančil celou hrou, aniž by byla shozena závažnost tématu. Charaktery postav se nijak nemění, ale přesto se zdá, že Miroslav Krobot četl mezi řádky a vytáhl na každou z postav mnohem víc ze svého pravého já, z čehož se pak vedle hlavní dějové linky utváří další zatím neokoukané roviny. Najednou tedy vzniká obrovský prostor pro vtipkování na účet postav. Ty jsou v komických situacích odhalovány čím dál víc a ironické fórky létají vzduchem občas v tak krátkých intervalech, že si je člověk ani pomalu nestihne pořádně užít.

Pouze o zábavu tu však nejde. Ironie je použita vkusně, takže vážné scény nejsou nijak shazovány. A proč terapeutické účinky? Po celou dobu, co jsem sledovala knížete Myškina, mě neustále pronásledovala myšlenka, že nějak takto by měl promlouvat profesionální terapeut ke svým pacientům. A ono to tak je a velmi dobře to v inscenaci funguje. Myškin, který je sice nejvíce nemocný, svýma bezelstnýma očima mapuje mezilidské vztahy a povahy lidí, nakládá si na bedra jejich problémy, a protože přeje všem jen to nejlepší, snaží se pomoct. Pronáší věty, jimiž se vždy trefí přímo do černého. Pojmenovává skutečnost bez vytáček a zbytečných okolků. Udělá vždy to, co cítí. Logicky by to měla být ta nejjednodušší cesta, ale paradoxně to lidi kolem něj vyvádí z míry. Neumí se s takovou dávkou upřímnosti srovnat, takže většinou utíkají pryč. Scéna útěk ze situace přímo umožňuje. V popředí se hraje, uprostřed visí průhledná látka, která znázorňuje stěnu pokoje a za ní ve tmě sedí postavy, které zrovna nemají hlavní slovo. Sedí, dívají se do publika a čekají na svou chvilku v záři reflektorů, kdy jim zas bude vdechnut život. Samotný pokoj je zařízen velmi jednoduše. U stěny stojí lavičky, kde postavy většinou posedávají a chvilkami působí spíš jako účastníci veřejné besedy. Seděli tiše ve tmě, sedí i teď, ale s možností promluvit.

Celkově je Krobotův *Idiot* přiblížen naší současnosti. Ať už kostýmy nebo jazykem, který pendluje mezi hovorovou a spisovnou mluvou a občas se v něm objeví výraz, který je výplodem jednoznačně naší generace. Dokonce zde nepanuje ani ta typická atmosféra tehdejší ruské společnosti. Jen vodka, šampaňské a slušná sbírka křišťálových lustrů nám připomíná, kam *Idiot* patří. Nastasja bojuje sama se sebou. Rogožin se snaží stát lepším člověkem skrze četbu o životních osudech císařů. Ivolgin dělá, že spí, i když tak úplně nespí. Ippolit zase zpackal svůj pokus o sebevraždu. Varja se v noci občas nezamkne, protože Pticyn s ní rád probírá různé věci. Marfa sice má srdce, ale jak jde o peníze, vyrukuje s pouty. Aglaja permanentně vaří kafe. Myškin je vtipný, ale málokdo to pozná, a taky má modrou krev. A Gaňa? Ten ví svoje – tady v Rusku totiž žerem' vejce v celku!

Tereza Pokorná

Fjodor Michajlovič Dostojevskij, Miroslav Krobot: Idiot
Pá 20.5.
Informace o inscenačním týmu najdete v bulletinu festivalu.

Idiot. ***Foto: Martin Turek***

Kto diskutuje, je Idiot!

Tohtoroční absolventi Katedry alternatívneho a loutkového divadla DAMU po troch autorských inscenáciách (*Ubu Antikrist*, *Ptačí sněm*, *hamlet*) uviedli text ruskej klasiky *Idiot* z pera svätca literárneho sveta Fjodora Michailoviča. Fakt je to v mnohých ohľadoch zaujímavý.

Po prvé, dramatizáciu pripravil a režíroval na rozdiel od ostatných absolventských inscenácií profesionálny režisér Miroslav Krobot. Po druhé, prvýkrát vychádzali z už existujúceho textu (a nie hocijakého!). Po tretie, prvýkrát išlo o inscenáciu, ktorá by sa skôr hodila na repertoár Katedry činoherního divadla.

Idiot sa ale dostal medzi súťažné inscenácie. Je teda považovaný za najreprezentatívnejší titul absolventov KALDu. Hádam, že to svedčí o istej neukotvenosti autorskej metódy Michala Háby a Šimona Spišáka v predošlých absolventských prácach. Hercom sa vraj na *Idiotovi* robilo dobre. *Líbilo se jim to.* Ale to je všetko, čo sme sa počas diskusie po predstavení dozvedeli.

Na herecký súbor celkom prirodzene padlo množstvo otázok, ktoré sa týkali nečakanej zmeny v tvorivej metóde. Ako to posunulo ich prácu, v čom sa to líšilo, ako ich predchádzajúca práca ovplyvnila prácu na Idiotovi? Hm... Ticho.

Festivalová atmosféra je zrejme únavná. Súbor bol tak zničený, že si ani nespomenul, ako na svojich úlohách pracoval. Ako budoval postavy. Ako k textu pristupoval. Jedine od režiséra Krobota sme sa dozvedeli pár zaujímavých postrehov zo zákulisia. Neúnosné ticho musela moderátorka prerušiť predčasným ukončením. Herci asi nemusia vedieť, čo robia. A už vôbec nemusia diskutovať.

Ale hlavne, že sa im to páčilo.

Táňa Brederová

Když ptáčka lapají...

Slávičia večera. ***Foto: Michaela Ečerová***

Slávičia večera. ***Foto: Michaela Ečerová***

Slávičia večera. ***Foto: Michaela Ečerová***

→ **pokračování ze strany 1**

ré mají zprvu funkci stoliček, rozmístěných v rozích scény, což napomáhá dramatickému napětí – rodinní příslušníci zprvu sedí na těchto místech a pan Slávik je uprostřed střídavě atakován ze všech stran. Krabice herci postupně přemísťují do středu scény a v samotném závěru spolu s květinami znázorňují rakev. Hostitelé pana Slávika plynule v průběhu celého děje svlékají, až je prakticky nahý a připraven k usmrcení. Vše se odehrává shodně se scénářem, podle něhož zabili již mnoho potenciálních dceřiných nápadníků. Na to, že svým chováním hrají s obětí hru, několikrát odkazuje samotný text. V závěru, než zavraždí svoji oběť, otec prohlásí, že je konec komedie. Samotné zabití proběhne symbolicky tak, že návštěvník stojí za doprovodu reprodukované hudby na své rakvi – světlo zhasne, a když se znova rozsvítí, objeví se prázdná scéna.

Ústředním motivem celé hry je čas; není jasné, zda jeho plynutí je kontinuální. Dcera, která často zmiňuje, že v domě nejsou jediné ručičky, má na předloktí hned troje náramkové hodinky – že by součást zvrácené hry? V jednom momentě scéna potemní a pod stroboskopickými efekty se děj vrací, podobně jako když přetáčíme kazetu. Stroboskop se používá ještě několikrát, ale není jisté, v jakém čase se děj odehrává, zřejmě má být v tomto okamžiku lépe pochopeno fungování rodiny; v jedné chvíli se matka škrábe, otec si hraje s vláčkem a syn se v kožené masce mrská opaskem, čímž poněkud klišovitě odkazuje na sadomasochismus.

„Když ptáčka lapají...“ je jedna z replik, která ze začátku zazní, a měla by být parafrází celého rodinného snažení. Žel, tento efekt se inscenátorům úplně nedaří uvést k životu. Jejich chování k panu Slávikovi není, ani ze začátku, příliš milé, a je tedy trochu zarážející jeho minimální odpor, na druhou stranu je tento fakt v souladu s celkově absurdním vyzněním hry.

Rodina je snobská a znuděná svým způsobem života. Rodinní příslušníci prožívají ponorkovou nemoc, ta se projevuje vzájemnými agresivními výpady. Dcera je inteligentní a arogantní, syn evidentně trpí pod nadvládou otce, ale ze všech postav má (bohužel) v inscenaci nejméně prostoru. Matka, žárlící na svoji dceru, je neurotická s nepříliš libozvučným hlasem. Otec garantuje správné odehrání hry, kterou hrají s panem Slávikem, a zakročuje v těch momentech, kdy strůjci hry. Herecké výkony bohužel nenapomáhají dynamice děje.

Vykreslení postav není dotažené do důsledku. Dcera má zřejmě zájem na tom, aby jejich oběť tentokrát zůstala na živu, což jí otec slíbí, leč nedodrží, tento moment ale není úplně srozumitelný. Podobně nesrozumitelný je vztah pana Slávika k jednotlivým postavám, především k dceři, která ho sice přivedla jako svého nápadníka, ale jako partneři rozhodně nepůsobí, jejich vztah je ambivalentní, dívka ho střídavě svádí a odmítá.

Hra vypovídá o tom, jak člověk žijící v přebytku ukájí svou chuť po zábavě ve zvrhlém jednání. Přestože není nic zásadního, co by se dalo tvůrcům vytknout, je výsledný dojem bohužel nevýrazný a v záplavě festivalových představení se pravděpodobně ztratí.

Lukáš Kubina

Josef Topol: Slávičia večera
Pá, 20. 5.
Informace o inscenačním týmu najdete v bulletinu festivalu.

Rodina je snobská a znuděná svým způsobem života.

Ako Jano publikum neroztancoval

→ pokračování ze strany 1

Feldeka. Príbeh veľmi nemotorne spája rôzne motívy. Hlavný hrdina Jano (Jakub Lužina) je lenivý sukničkár a pijan. Jedného dňa zaspí v lese a vypočuje si, ako Zubatá (Michaela Čillíková) prezradí lesným vílam tajomstvo na vyliečenie morovej epidémie (mimochodom, onen liek je konopné semienko...). Tým zachráni dedinu a získa si srdce svojej budúcej svokry. Rozhnevá tým ale Zubatú, ktorá ho nechá na pospas lesným vílam, aby ho utancovali na smrť. On ale naopak utancoval ich a prekabátil Zubatú (Zubatá stratí svoju moc, keď prídu dievčatá páliť Morenu). Tá ešte nakoniec stihla zabiť svokru (len nevieme, prečo...). Jankovej nastávajúcej to ale akosi nevadilo, a ani na svadbe si nevšimla, že tam jej mama nie je. Asi pojedla veľa konopných semienok.

Príbeh je veľmi kostrbato tlmočený a motívy nie sú dostatočne rozvedené. Inscenácia je teda akousi nedomyslenou spleťou pseudorozprávkových výstupov. To spôsobuje aj to, že herci nemajú príležitosť rozohrať situácie. Žiadna dramatická situácia tu totiž nevznikla.

Sľubované ľudové piesne a tance sú poslednou kvapkou. Veľmi banálne a jednoduché pohyby sú úplne nezmyselne premiešané s prvkami moderného tanca. Tento nevkus je zavŕšený faktom, že herci pohyb technicky nezvládli. Pri spevoch zadýchané herečky nedoťahujú repliky, niektoré úplne vypúšťajú a nie je im rozumieť. Spievajú potichu, navyše falošne a mimo rytmus.

No aj hovorené pasáže sa nemajú čím pochváliť. Herci pôsobia v svojich úlohách veľmi neisto a strojene, väčšinou len postávajú a recitujú naučené repliky takpovediadz „do vetra". Z ich súhry sa nedajú odčítať vzťahy. Rozhodne nedokázali zahrať hlbší cit, a preto sa Janovo nasadenie života za lásku zdá skôr smiešne.

Prevratanec. **Foto: Silvie Holovská**

Krčmárka (a Janova svokra) Veroniky Smutnej má tiež veľmi nezrozumiteľný charakter. Mala by byť zrejme tvrdou dedinskou ženou, ktorá chráni šťastie svojej dcéry. Smutná ale využívala len povrchné a prvoplánové herecké prostriedky. Nedostatočná práca na úlohe sa prejavila mimo iného aj tak, že si neustále na scéne napravovala svoju šatku, akoby nevedela, čo s rukami. Herecký súbor doplnila postava Muzikanta (Lukáš Lacko), ktorý len sedel na scéne, a hral striedavo na klarinet, píšťalu či gajdy. Do deja sa nijak nezapojil, hoci to divák celý čas očakával. Nehovoriac o tom, že hudba k inscenácii bola nahraná, takže tento pokus o živé vstupy úplne zanikli v nahrávke.

Scéna je veľmi jednoduchá drevenná konštrukcia, ktorá by sa mohla použiť na všetky výstupy. Napriek tomu sa inscenátori nevyhli nemotorným a zbytočným prestavbám. Kostýmy odkazovali k folklóru iba v prípade Jana a Muzikanta. Dievčatá mali obyčajné biele tričká a k tomu obyčajné farebné sukne, na hlavách vence z krepového papiera (aký to nevkus!). Zubatá v čiernom mala na hlave akúsi zvláštnu konštrukciu, na vrchu ktorej bola nasadená lebka.

Je veľmi ťažké písať recenziu na inscenáciu, ktorá atribúty insenácie len poťažmo spĺňa. Neviem, možno je problém aj vo mne. Azda keby inscenátori rozdávali divákom konopné semienka, mal by tento kus väčší úspech.

Táňa Brederová

Ľubomír Feldek, Marek Kobeda: Prevratanec
Pá 20.5.
Informace o inscenačním týmu najdete v bulletinu festivalu.

reklama

Voyeur, nech se svést tancem! **Foto: Martin Turek**

Všetci sme VOYEURI! Sme...?

„Umíš-li chodit, umíš i tančit" je lajtmotív spoločného tanečného site-specific projektu študentov DAMU, JAMU a VŠMU a tanečnej skupiny *VerTe Dance Company***, ktorý vytvorili špeciálne pre festival** *Zlomvaz***.**

VerTe Dance Company pristupuje k tancu ako k prirodzenej reakcii človeka na podnet, pričom nevyužíva klasické tanečné kroky, ale skôr prirodzený a autentický fyzický pohyb. Ich inšpiráciou sú situácie z každodenného života a v podobnom duchu bol vytvorený aj tento jedinečný projekt, búrajúci hranice konvenčnosti a konzervativizmu. Sícen je to projekt skôr pohybový ako tanečný, ale vystihujúci tému festivalu: VOYEURIZMUS.
Keď sa spýtam: Ste voyeur? Väčšina z vás jednoznačne povie nie. Ale napokon hranica medzi pozorovateľom a voyeurom je veľmi tenká. Tak ako hranica medzi bežným zdrojom vzrušenia a úchylkou. A vrámci off programu *Nech se svést tancem* sa všetky tieto hranice stierajú. Je 17.00 a pred hlavný vchod školy prichádza skupinka zdanlivo všedne vyzerajúcich ľudí, ktorá ale ďalej pokračuje nevšedným tanečno-pohybovým krokom s akrobatickými prvkami (napr. lezenie a šplhanie po všetkom, po čom sa dá). V tušení, že „to je asi ono" ich nasledujeme na cieľové miesto, na miesto nášho „voyeurizmu". Prechádzame pomyselnou vagínou (metaforicky i doslovne) a v momente sa i my stávame súčasťou projektu, práve v úlohe pozorovateľa (či voyeura?). Našim objektom číslo jedna je postava divného, úchylného týpka na plošine pre telesne postihnutých, pripomínajúceho postavu z filmov Davida Lyncha. A nás nahlodáva nekonkrétne tušenie, že to je len nevinný začiatok. Pokračujeme do kancelárie despotickej a zvrhlej šéfky a jej sekretárky, ktoré zo spočiatku statického obrazu vytvoria zaujímavú pohybovú etudku - sexuálny akt sprevádzaný namiesto vzdychmi rozhovorom o počítačových programoch. A tak si povieme: sto ľudí, sto chutí, sto úchylok. A za zvukov podmanivej hudby sa presúvame ďalej, pred okno fajčiarskeho kútiku. Bežná slovenčinárka, typický telocvikár. A nápadité spojenie sexu a fajčenia cigarety počas školskej prestávky. Napokon, všetci sme len ľudia. Strešné okná a na nich dve polonahé telá - už si pomaly zvykáme na úlohu voyeura. Ďalej sme svedkami opravovania známok v kabinete učiteľky s heslom: niečo za niečo, resp. niečo na stole, niečo pod stolom a: „Máte to za dva". Objektom číslo päť je samoukájajúce sa spievajúce dievča a na záver bežný sex manželského páru, ktorému tikajú biologické hodiny.
Účel splnený, diváci pobavení. Celkom vzrušujúca, miestami nápaditá, ale najmä lascívna a excentrická zmes pohybov. Ale napokon nezodpovedaná otázka, sme teda všetci voyeuri?

Katarína Cvečková

Voyeur, nech se svést tancem!
Pá 20. 5.
Informace o inscenačním týmu najdete v bulletinu festivalu.

Mistrovská lekce VojtěchaVaryše

Lekce třetí: móda

Kde jinde než v divadle, kde existují celé samostatné profese a obory, zabývající se vizuální stránkou věci, potažmo oděvem, by si člověk měl dát pozor na to, jak vypadá. Mezi českými kritiky předchozích generací se udržuje nemalý nešvar notně omšelých sak, vytahaných svetrů a případně i neoholení, neumytosti a dalších ne-úprav. Marně to někdy vyvažuje dámská sekce kritické obce, ale pravdou je, že někdy dokonce ani herečky či režisérky, kdy už jdou do divadla v civilu, nevěnují svému zevnějšku patřičnou pozornost. A to je samozřejmě tragická chyba. Zejména to ovšem vypovídá o odporně nedbalém přístupu k sobě samému: nemám na mysli vkusnou upravenost, ale koncept vlastní sebeprezentace, který je potřeba neustále znovu vylepšovat, reflektovat a vyvíjet. Jak můžeme člověku, který používá oděv, případně celý zevnějšek, jen jako jakousi pragmatickou vsuvku, aniž by se jí skutečně zabýval, věřit, že něco v umění bere vážně? Může být takový člověk skutečně režisérem nebo kritikem? Herce vynechme, to jsou více či méně talentované ješitné tlampače, jak se praví ve hře *Pronásledování a umučení dr. Šaldy dramaturgií Národního divadla*. Je potěšitelné mezi návštěvníky divadel vidět pak takové – pohříchu často lidi, kteří s uměním nemají nic společného – kteří dokáží dát designu sebe sama patřičný prostor, ale především kreativitu a energii. Ve světle blízkosti módního světa k diktátorským režimům si připomeňme právě souvislost se světem divadelním. Tak jako vyhlašují módní návrháři válku „ošklivým lidem“, vyhlašujeme my denně a stále dokola válku kýči a špatnému umění. Režisér Nebeský druhdy rád používal ve svých inscenacích citát z Hermanna Brocha, znějíc přibližně takto: „Kýčař není jen špatný umělec. Je to zločinec, který páchá radikální zlo. Je to svině.“ No a to samozřejmě platí i o těch, co se nejsou schopni dobře obléct.

Zničená tvář

Příběh mladinké Francouzky, která se stane milenkou výrazně staršího bohatého Číňana, v sobě nese prvky autobiografie. Režisérka z VŠMU Zuzana Liptáková zpracovala text jako vzpomínku dospělé Marguerite na zážitky z dospívání, které ji poznamenaly na celý život. Hlavní postava je neustále přítomna na scéně, všichni ostatní přicházejí vyvoláni vzpomínkou.

Stejně jako v předloze Marguerite z jednotlivých situací vystupuje a komentuje je. Právě tato místa působí mnohem silněji než evokované vzpomínky. Ty jsou deformovány stylizovaným projevem, který hraničí s karikaturou (šílená matka) či symbolem (Pierre).

Z tohoto se vymyká klíčová postava Milence, která lavíruje mezi přeludem a partnerem. Tato pozice se ale promítá do nejistého hereckého projevu. Jejich časté společné výstupy se i přes dobrý výkon Andreji Vozárovej jako Marguerite stávají hluššími místy, ve kterých příliš nevyznívá osudná síla rozkoše.

Mnohem jistější a působivější se stává karikovaná postava matky, zvláště ve chvíli, kdy se plazí mezi diváky, aby posbírala rozházené slupky od banánů. Nejproblematičtější je spolužačka Helena, k níž Marguerite váže platonický milostný vztah. Helena sice zrcadlí skrze svou neposkvrněnost Margueritin „úpadek“, ale nezapadá do celkového tvaru, protože nese odlišné téma, které nesouvisí se zbytkem inscenace.

Tématem inscenace je společensky nevhodný vztah, skrze který se ukazuje dívčin vztah ke světu (očekávání matky, útěk do bezpečí před bratrem i touha po hlubokém prožitku tělesné rozkoše). Podstatná je ona a její subjektivita, přesto ale inscenátoři nedokázali toto téma skrze řetězení situací podpořit. Podobně intenzivního zážitku jako u četby předlohy se tak divák nedočká. Oceňuji ale odvahu toto dílo vůbec poprvé na divadle adaptovat.

Kateřina Součková

Marguerite Durasová: Milenec
Pá 20. 5.
Informace o inscenačním týmu najdete v bulletinu festivalu.

Chladnokrevná svatba

Třetího zlomvazového dne se na prknech divadla DISK předvedla i banskobystrická Akadémia umení s Lorcovou *Krvavou svatbou* v režii Ľuboslava Majera.

Děj slavné hry o nešťastné lásce je umístěn do prostoru omezeného jen na židle a kyblíky. Tyto rekvizity zároveň s dobovými kostýmy vytvořily patriarchální, venkovanskou atmosféru ze začátku minulého století. Napjatou náladu doplnila i důkladná práce s hudbou a zvukem, byť se jednalo o kytarovou improvizaci, nebo o řadu rytmických tónů vytvořených trianglem nebo tanečními výstupy.

Inscenace oplývá řadou zajímavých režijních nápadů, například když vesničané sedí se zavřenýma očima, ústy a zakrytýma ušima a v zápětí šíří pomluvy, což odkazuje na pokrytectví prostředí. Zároveň však řešení zůstává poněkud nedotažené.

K této povrchnosti přispívá i jednostranné a strnulé herectví studentů, kteří jevištně nebyli moc výrazní při uchopení svých postav a zůstávali po celou dobu představení u jedné polohy. Matce Dominiky Pelleové, která se neustále držela chmurné nálady, chyběla alespoň jedna další odlišná charakterová nuance, aby její postava ožila. Se stejným problémem se potýkala i Nevěsta Antónie Oľšavské, která nedostatečně pracovala s možnostmi, jež jí role nabízela.

Toto jednotvárné, mělké herectví nenaplnilo slibovanou pudovost, vášeň, hněv a lásku a nevedlo k vyznění poměrně zajímavých režijních nápadů.

Jedná se o další příklad, který dokazuje, jak je těžké hrát vášeň a pudovost, pokud nejsou opravdové.

Marko Milanovič

Federico García Lorca: Krvavá svadba
Pá 20. 5.
Informace o inscenačním týmu najdete v bulletinu festivalu.

Klíčovou dírkou

...okno do produkce

Pátek 20. května. Den třetí, tradičně nejkritičtější den. *Zlomvaz* **se tradice drží. Po Evě ztratil hlas i Hanuš, spal dvě hodiny. Na Epsteinových** *Vedlejších přízracích* **v režii Kristiána Iva Kubáka omdlela jedna divačka. Náš festival jede přes všechny překážky dál. A blíží se rychlostí blesků nad noční Prahou ke zdárnému konci.**

Své spolužáky už téměř nevidím, zato v redakci *Obratle* už jsem skoro jako doma. Jistě mi v tom pomáhá i neskonalý bordel, který tu máme. Musím se hodně ovládat, aby se z *okna do produkce* nestalo druhé *okno do redakce.*

Posledním představením dnešního dne byl *Idiot* z DAMU. Úspěch u diváků byl velkolepý, stejně jako liják, který všechny překvapil při odchodu ze sálu. Jaké pak u diváctva zavládlo zklamání, že *Idiot* v červnu derniéruje. I to je osud divadla. Smutné ovšem je, že i přes velkou návštěvnost představení, nebyl na DISK_USE, která proběhla posléze, téměř nikdo.

Proto na Vás apeluji: DISK_USE se konají po každém soutěžním představení a jsou určeny pro tvůrce inscenace, porotu a divadelní kritiky, stejně jako pro ostatní diváky. Základním cílem tohoto projektu je setkávání diváků s tvůrci. Takže, zítra po *Peeru Gyntovi* ve 14:45 v Diskafé a po *Marlowovi* v 18:40 v Ypsilonce!

V DISKu je teď kvůli osvěžujícímu počasí příjemně narváno, všichni čekají na koncerty *Sometimes orchestry* a *Jeleních lojů*. Já doufám, že uslyším aspoň kousek a uvidím aspoň někoho.

PS: Pozor! V sobotu končí *Zlomvaz*, ale na *Obratel* se můžete těšit i v neděli! Najdete ho buď v DISKu nebo ve svých hostelích!

Anna Sedlická

Fauna verzus divadlo

Tak, a dnes vám poradím v otázke, ktorá vás určite už dlhšie trápi a iste kvôli nej nemôžete dlhodobo spávať. Tá otázka znie: *Dá sa spojiť divadlo a zvieratá (či už priamo alebo nepriamo)?* **Čo myslíte? Tak ja som sa kvôli vám hlboko zamyslel a hneď som prišiel na jednu zaujímavú paralelu z priameho aj nepriameho pohľadu (keby som premýšľal dlhšie, tak by som určite prišiel aj na ďalšie, ... alebo by som si aspoň prihnal migrénu), ktoré vám dokážu, že pohľad zoológa a divadelníka (predovšetkým teoretika) na svoj obor sa až tak nelíši. Je to len v pohľade na vec. A pravdaže v tomto prípade aj o nadhľade. :-)**

Karol radí

Nie je zebra ako zebra

Už sa vám určite stalo, že po vzhliadnutom predstavení vám niekto z inscenátorov povedal: „Dnes to nevyšlo, ... príď na ďalšiu reprízu." Je to pozoruhodné, ale tak ako každá zebra má iné pruhy a povedali by ste „zebra ako zebra", tak aj jedna a tá istá inscenácia môže mať tú istú štruktúru, réžiu, obsadenie a rovnakú scénu a kostýmy, ale naozaj sa mnohokrát stáva, že nepredvídateľné okolnosti zničia alebo aspoň poškodia jednu z týchto zložiek. Aj mne sa veľa krát stalo, že keď som videl jednu inscenáciu viackrát, tak som veru „čumel" aké zmeny (či k horšiemu alebo lepšiemu) sa udiali. A pritom ten istý text, réžia, herci, ... Preto ak vás teda poprosia, či priam donútia alebo len zo zvedavosti skúsite ísť ešte raz, uvidíte či mali pravdu inscenátori alebo váš divadelný zmysel/vkus. No len si priznajme, že veľa krát mal pravdu ten divadelný vkus/zmysel a aj ďalšie predstavenia majú tie isté trhliny. To len im sa zdá, že to bolo horšie/lepšie, lebo nemajú odstup. Vtedy už buďte pokojne agresívni, lebo vďaka ich výhovorkám ste prišli o drahocenný čas, kedy ste mohli vidieť inú a možno lepšiu inscenáciu, pri ktorej by ste mali skutočný divadelný zážitok.

Nie je každá koza obyčajnou kozou !

Včera som navštívil pražskú zoologickú záhradu a na chvíľku som sa pozastavil pri anoi nížinnej. Ako som tak sledoval tieto tvory, tak sa vedľa mňa postavil chlapček a otecka sa opýtal, čo je to za zviera. Otec, ktorý bol návštevou zoo očividne znudený, ani nepozrel na menovku na plote a len odvrkol, že dajaká koza a zobral dieťa k ďalšiemu výbehu. Dajaká koza na jedného z najvzácnejších turov sveta?! A tak je to niekedy aj s nami v divadle. Veľakrát odsúdime inscenáciu, ktorú vidíme či hru, ktorú čítame. No nezastavíme sa nad tým, prečo je tomu tak. Neprečítame si „menovku" a prosto ideme ďalej. A to by asi tak nemalo byť, keď už to divadlo študujeme a chceme mu čo najlepšie rozumieť a preniknúť do neho. Treba len trpezlivosť a pevnú vôľu. Nech o dvadsať rokov nedopadneme ako ten otec, že prídeme do divadla a vidíme na programe *Mirandolínu*. Tak si rovno povieme, že: „Na čo tam chodiť, veď to je len Goldoni?" A možno tak premeškáme veľkú šancu a príležitosť na spoznanie nového divadelného sveta a obzorov. Ale zas na druhej strane, musíme si uchovať aj zdravý úsudok a psychický stav ... takže vlastne ...všetko je subjektívne.

Karol „Kajo" Mišovic

→ pokračování ze strany 1

a nezbytná toaleta bez dveří, jejichž vinou se Raša (P. Borovec) „nemůže vysrat".

S látkou je zacházeno jako s inscenací, přítomnost textů, do kterých herci nahlížejí (míra manipulace s nimi se u jednotlivých představitelů liší), však umožňuje práci s významy, ba i formu jakéhosi zcizování. S Rašou, Igorem (M. Balcar) a Dulem (J. Ťoupalík) ostře kontrastuje Milica (N. Najimová), která s naivitou svých teenagerských let nezná jiných požitků než sexu a kouření „ganži". Otec (V. Celebić) svým specifickým nadhledem exceluje.

První polovina nutí diváka k nepřetržitému smíchu. Postupně se však humorné polohy postav zvrhávají v zoufalství a my pronikáme hlouběji do problému. Závěrečná scéna, ve které Raša slovně ubíjí Ivana (M. Adamczyk) a Ivan mu ukazuje skulpturu vytvořenou v psychiatrické léčebně, diváka právem dojme. Bez patosu.

Čtení, které však mělo jen kousek k povedené inscenaci, nelze než pochválit.

Vedlejší příznaky. ***Foto: Silvie Holovská***

Štěstí si nekoupíš, kafe ano

Dveře učebny č. 3 se divákům v pátek otevřely podruhé a diváci mohli zhlédnout scénické čtení textu *Láska a peníze*. Černá komedie vypráví příběh Davida a Jess, jejichž vztah, zpočátku plný lásky, se postupem času rozpadá. Postavy dramatu jsou zmítány touhami materiálními nebo citovými – často se pohybují na pomezí obou. David zavraždí svou ženu, aby si mohl koupit nové auto. Jakmile ale uspokojí svou touhu po majetku, pocítí opět potřebu lásky. Vztah obecně lidské potřeby citu a potřeby vlastnit něco-cokoliv, tak typické pro současnou společnost, je hlavním tématem hry.

Režisérka M. Nováková zasadila příběh do prostředí kavárny a diváka vzala s sebou; v průběhu představení je totiž možné nechat si donést barmankou/režisérkou něco k pití. Umístění děje koresponduje s povahou textu, který je sledem oddělených výseků příběhu. Divák je tak podobně jako ve skutečné kavárně svědkem jen útržků hovorů a situací. Detektivní nádech inscenace podporuje i to, že je děj vyprávěn pozpátku – tedy od vraždy ke svatbě.

Láska a peníze je dobře udělané scénické čtení, které kvalitně zprostředkovává divákovi text hry a díky hereckému výkonu E. Josefíkové rámec svého žánru dokonce přesahuje.

Kubákova další onanie

Předmětem posledního z trojice scénických čtení byl scénář Vedlejší efekt v režii Ivo Kristiána Kubáka. Jakub Anděl v roli autora na počátku upozornil, že jde o text bližší spíše filmovému scénáři nežli dramatu v pravém slova smyslu. On sám také četl scénické poznámky a v úvodu se představil jako samotný autor hry Marek Epstein. Uváděl jednotlivé situace, a tím pomáhal divákovi v orientaci namísto scénických poznámek. Během představení však tuto roli přebraly také jiné postavy; ty tak komentovaly vlastní chování. To způsobilo v celé věci značný chaos, který zpochybnil funkci celé této koncepce.

Ve snaze vystihnout atmosféru použil režisér pivní basy naskládané tak, aby ilustroval undergroundový bar. Toto řešení působí prvoplánově, stejně jako zvukový doprovod oddělující jednotlivé scény. Z toho lze vyvodit, že režisér přikládá váhu spíše epické složce textu. Té se také věnoval nejvíce. Tato kvalita se ale paradoxně ztratila ve snaze zalíbit se divákům. V textu provedl značné škrty, čímž sice podnítil divákovu fantazii, ale zároveň potlačil vizuální potenciál nezkráceného textu. Na něm, podle mne, autor dramatu, profesí scénárista, nejvíce staví.

Karolína Macáková, Adéla Vondráková, Barbora Etlíková

Ugljaša Šajtinac: Huddersfield
Dennis Kelly: Láska a peníze
Marek Epstein: Vedlejší příznaky
Pá 20.5.
Informace o inscenačním týmu najdete v bulletinu festivalu.
Sloupek Terezy Joslové k této trojici scénických čtení najdete na webu Obratle (www.zlomvaz.cz).

Redakce je nejlepší, když v ní nikdo není. Aspoň tak se tváří ti redaktoři, kteří posedávají zahloubaní do svých notebooků v tichu před redakcí na schodech. Sejde-li se nás pohromadě víc, prostě to u nás žije, i když nás trápí hlad a bouřka nám nedovoluje opustit budovu. Práci zvládáme i hladoví, ale máme strach, že naše kručící břicha budou nechtěnou hudební složkou námi navštěvovaných inscenací.

Mezi řádky

...okno do redakce

Solitéři ale brzy pochopí, že úplně o samotě se psát taky nedá! Co kdyby někomu utekla další životně důležitá informace? Adélka potřebuje k šatům prsa, Karol radí o kozách a Lukáš je galantní garde šéfredaktorky zachraňující ji před nebezpečnými nočními živly. Před spánkem ji ale nikdo nezachrání. Na to se klidně zeptejte našich korektorek. A nikdo si nemůže nechat ujít skvostný hit *Svaly* Heleny Vondráčkové, který objevila Terezka. Možná proto, že nám výtah po třech dnech už leze krkem, vzali jsme si Helenčiny rady k srdci a občas se projdeme po schodech. Převážně z vyšších pater dolů. Nic se nemá přehánět.

Kromě nových poznatků, nás trápí stále stejné problémy. Bordel se kupí, dochází kafe, ztrácí se mléko (jak krabice, tak z krabice) a cigarety, bolí nás záda, štípou oči a individuální autismus se mění v kolektivní demenci. Nadšeně vyskakujeme nad vlastními nápady, místo mozků máme znaků plnou kostku, prsty definitivně přirostly ke klávesnici a naše pozadí jsou dokonalými odlitky redakčních židlí. Možná za to vše může festival samotný nebo (ne) chtěné snahy vymlátit si z hlavy ranami o okno nějakou plodnou myšlenku. Až tak jsme zoufalí, ale držíme se!

Lenka Krsová

Ú	B	Z	O	L	A	Y	A	E	C
D	I	V	Á	K	K	T	E	X	T
A	A	T	T	P	A	A	O	I	B
J	A	M	U	P	R	Š	L	T	R
E	U	Á	U	Š	E	A	L	E	K
U	M	Š	V	L	P	F	Ž	N	H
W	E	A	É	M	O	I	I	Í	CH
A	U	K	L	P	S	H	O	E	R
H	A	I	E	É	A	B	L	N	S
S	F	Y	R	N	K	S	I	D	I

Slova: AU, DAMU, DISK, DIVÁK, ELÉV, EXIT, FILM, HELA, JAMU, PLK, KNIHA, MÁŠA, OPERA, REŽISÉR, SAKÉ, SEIFERT, SHAW, SLECH, ŠATY, ŠPIONI, TEXT, ÚDAJE, VŠMU, ZÁPRAŽÍ, ZOLA

Křížovka a soutěž

Soutěžní otázka:

Je voyeurismus dědičná vlastnost? Jestli ano, dědí se po meči, nebo po přeslici?

Tajenku a odpovědi vhazujte do připravených boxů v prostorách Ypsilonky a DISKAFÉ, nebo posílejte na obratel2011@gmail.com. Za úspěšně vyřešenou osmisměrku dnes můžete vyhrát dvě vstupenky na představení do Činoherního klubu. Pokud správně odpovíte na soutěžní otázku, můžete vyhrát balíček s tričkem, plackou Potrvá a dvěma vstupenkami do kavárny Potrvá na Free jazz session.

Tajenka sudoku z druhého čísla:
T!?OLLRT?

Správná odpověď na soutěžní otázku:
Andrej

Gratulujeme

Janovi Drtinovi a Markétě Svobodové.

A vy ostatní zlomte vaz, ještě není všem dnům konec!

POTRVÁ reklama

Na téma trapnost

Prof. Ľuboslav Majera je pedagogem herecké a režijní tvorby na Fakultě dramatických umení Akadémie v Banské Bystrici. Rozhovor vedli Marko Milanovič a Barbora Etlíková.

Je pro vás zajímavá trapnost jako téma dramatické situace?

Samozřejmě ano. Pro mezilidskou komunikaci je trapas ta nejnormálnější věc. V každém živém organismu, jako je i divadelní představení, se nepředvídatelné věci běžně stávají. Spousta z nich vlastně vyplývá z nedorozumění. A to je, myslím, základem dramatické situace. Kdyby nebylo nedorozumění, tak tři sestry klidně odejdou do té Moskvy. Ofélie se neutopí.

Pracujete s možností trapasu při přípravě inscenace?

Jistě. Snažím se připravovat herce na nebezpečné situace. Je to vlastně o výchově. Důležité je, aby herec uměl reagovat pohotově a rychle a to je vlastně gymnastika inteligence.

Co je podle vás trapas?

Čechov. To je trapas na trapas. Mimo Ivanova pod každou hru napsal, že je to komedie. On byl mimořádně dobrý pozorovatel. Takové věci viděl a uměl je dát dohromady. Trapas také je, když něco děláme a jsme natolik zaujati formou, že zapomeneme, že ta forma vlastně vyšla z obsahu. Může se stát, že metaforu, o které jste přesvědčeni, že je geniální, nakonec dovedete přečíst pouze vy. A největší trapas je, když uděláte představení, kde chybí komunikace. Když uděláte něco nudného.

A co když vytvoříte špatné představení, které baví?

Potom je povinností tvůrců zeptat se diváků, co drželo jejich pozornost. Jestli poznali materiál.

Na AKU jste režíroval Racka. Využil jste tématu trapnosti?

To už je dávno. Bylo to trochu jinak postavené. Zdůraznil jsem to dramatické ve hře, protože to byla školní inscenace. To se nedělá kvůli samotnému artefaktu, ale kvůli tomu, aby se herci během procesu tvorby učili uměleckému řemeslu.

Co považujete za svůj největší trapas v divadle?

Největší trapas byl, že jsem se zamiloval do divadla. Divadlo je nepřirozená věc. Je třeba selektovat situaci, repliku, charakter, dát je do kompozice. To je prokleté řemeslo v tom nejpozitivnějším smyslu. Jestliže se infikujete sdílením, už se to nedá vyléčit.

Barbora Etlíková, Kateřina Součková

Anketa

V čem vidíte nedostatky tohoto festivalu?

Eva, KTK

Na tomto festivalu je často dáván prostor inscenacím již profesionálních režisérů. Mrzí mě, že tak neposkytuje dostatek prostoru režisérům z řad studentů a stává se spíše přehlídkou hereckých výkonů.

Marek, dramaturg

Inscenace s charakterem hereckého cvičení jsou často upřednostněny před těmi s kvalitní režijní složkou.

Barbora Etlíková, Kateřina Součková

Komiks

Zátiší

Putování Dobré, Festivalové, Atmosféry

Bylo nebylo, v jednom malém království vládla královna Festivalová. Měla mnoho poddaných, mnoho přátel, mnoho sluhů a mnoho nápadníků. Milovala však jen toho jediného. Krále, který se pyšnil jménem komplikovaným a nelítostným, jménem Atmosféra. Ale i když krále z celého srdce milovala, již nemohla vystát jeho časté schůzky s milenkami. Jednou to byla Veselá, podruhé Smutná, Nudná či Mrzutá, velice často se slečnou Vášnivou vášnivě debatoval a skoro to vypadalo, že mezi nimi nic není. Královna ovšem chtěla to nejlepší i pro sebe, a tak, protože co je v rodině, to se počítá, rozhodla se, že pošle svého manžela na převýchovu ke své sestře. Královna Dobrá, tak se její sestra jmenovala, vládla v nedaleké zemi zvané Studio Ypsilon. V jejím království měli lidé nakázáno smát se nejméně desetkrát za pět minut (a vždy srdečně). Atmosféra se zprvu vzpíral, nechtěl opustit svou ženu a nechat ji v plén všem mladým nadějným jinochům (jak vidno, nejvíce žárlí ten, kdo má máslo na hlavě). Královna ho uklidnila, že nikdo jiný po jejím boku nikdy nestane. Král nakonec svolil a slíbil, že se pokusí naplnit očekávání své drahé manželky a že své milostné aféry zanechá mladším.

Vydal se tedy na cestu. Šel hustým lesem, větve se do něj zabodávaly, zraňovaly ho, ale on ničeho nedbal a šel hrdě dál. Zakopával o kořeny stromů, nebo ony zakopávaly o něj, kmeny se zdály být všude, jakoby se pohybovaly naschvál králi naproti. Slunce pálilo a svými paprsky oslepovalo Atmosféru, kterému docházely všechny síly. Minuta byla hodinou, hodina dnem, cesta nekonečná. Náhle se ale vše změnilo, vlahý vítr pofoukal spálené rány, stromy dál zběsile utíkaly labyrintem cest, ale Atmosféru už neohrožovaly, žily vlastním životem. Král stanul u cíle, vchodu Studia Ypsilon. S napětím vstoupil, usedl a spolu s dalšími lidmi čekal.

Královna Festivalová mohla konečně být sama, konečně si mohla užívat, ale jakoby jí něco chybělo. Sestavila tedy prozatímní vládu a rozhodla se, že podpoří svého muže. Slib manželský je slib manželský. V dobrém i ve zlém. A v dobrém se měl teď princ nacházet. A to je přece vždy jednodušší splnit závazek.

Zatím se král Atmosféra setkal s královnou Dobrou. Byla to milá paní, vůbec ne taková, jakou si ji představoval. Líbila se mu. Vyzařovala cosi nepopsatelného. Zamiloval se na první pohled. Toužil získat její srdce. Stejně jako tisíce jiných králů. Zdejších i cizích. Dobrá jeho prosby vyslyšela a slíbila mu svou ruku, když splní dva úkoly. A i když Atmosféra toužil spíš po jiné části královnina těla, rozhodl se, že musí vše splnit stůj co stůj. Navíc když se dozvěděl, že stačí, aby vydržel sledovat dvě inscenace, byl si jist, že královnino srdce získá.

Úkol splněn, ruka získána. Královna Dobrá a král Atmosféra šťastní, v objetí, už už si dávají polibek, když do bran vstoupila královna Festivalová. Nemohla uvěřit tomu, co vidí. Její milovaný manžel nalepený na její milovanou sestru! To už bylo příliš. Tolik štěstí a radosti si ani nedovedla představit. I přes počáteční rozpolcenost se nakonec sešla celá rodina pohromadě. Šťastně skončila pouť- Festivalové Dobré Atmosféry. Otázkou je, jak bude pokračovat poslední den jejich života. Vrátí se zpět do země královny Festivalové?

Zuzana Burianová

Jsem voyeur. Má vášeň je pozorovat lidi, slídit po jejich tajemství a postupně odkrývat jejich touhy. Každý den se plížím v davu, a možná přímo za tvými zády.

Zezadu

...okno do zákulisí

První scénické čtení *Huttersfieldu* Uglješi Šajtinace mě uchvátilo. A nejen to – dozvěděl jsem se dokonce žhavý drb (a byl by hřích se o něj s vámi nepodělit, no ne?)! Představitel Igora Michal Balcar se rozhodl zpečetit svou hlubokou lásku uzavřením sňatku! Dovolil bych si rovnou odcitovat jeho slova:

„DULE: Máš buchtu...

IGOR: Snoubenku. Jmenuje se An(n)a. (...) Úžasná bytost."

No lze k tomu něco dodat? Snad jen – gratuluji! Zatlačil jsem slzu a bylo mi hezky.

KATAPácké *Ela, Hela a stop* provázely od počátku problémy s velmi neukázněným publikem trousícím se do „hlediště" učebny s patnáctiminutovým zpožděním. A to mělo, prosím, představení pouhou půlhodinu! Jak si to ksakru představují, takhle rušit a zhasínat, byť omylem, světla v sále? Byl jsem pohoršen, a to jsem, prosím, voyeur, žádná úzkoprsá Zagorka.

Třetí scénické čtení Epsteinova *Vedlejšího efektu* taktéž přineslo své ovoce. Zoufalý představitel Alexe Jordan Haj Hossein pobíhal po představení po školních chodbách jen v trenkách a zoufale volal na kolemjdoucí studentky teorie a kritiky: „Kde je ten k***t?" – „Kterej?" „No ten, co má moje trenky!" Tentokrát jsem nezatlačil slzu, ale slinu. Ach ti herci! Během následující diskuze s tvůrci jednotlivých scénických čtení jsem byl nejen poučen o srbské dramatice, ale stihl si také přihnout dobrého bílého vína.

Pátek je zřejmě na klepy a exkluzivní informace nesmírně bohatým dnem!

Na viděnou...

Karolína Macáková, Tereza Joslová

Horoskopy

BERAN (21.3. - 20.4.): Odhodlání postavit se všem a všemu s vámi pěkně cloumá. Odpočiňte si a jděte se podívat, jak se s podobným osudem vyrovnává někdo jiný na one man show **Zápal**.

BÝK (21.4. - 21.5.): Dnes se cítíte fit a svěží! Dopřejte si nějaký zákusek a klidně si dejte kávu s cukrem, protože vy **Nesladím** dnes říkat nemusíte!

BLÍŽENCI (22.5. - 21.6.): **Služky** jsou si blízké na život a na smrt. Vy jako Blíženec je ale dokážete pochopit a ocenit

RAK (22.6. - 22.7.): Stýská se vám po vašich kamarádech z dětství. Vraťte se **Back to Bullerbyn** a povolte uzdu svým nostalgickým vzpomínkám.

LEV (23.7. - 22.8.): Toužíte po cestování a nemůžete už vydržet sedět na jednom místě. Připojte se k **Peeru Gyntovi** a procestujte s ním celý svět.

PANNA (23.8. - 22.9.): Tento den přeje novým věcem, zkuste jít na **Casanovu** a zůstaňte trochu déle na baru. Možná to tentokrát konečně vyjde.

VÁHY (23.9. - 23.10.): Už nemusíte vybírat z možností. Dnes večer totiž stihnete **zakončení festivalu Zlomvaz, koncert Gulo Čar, Jean Valjean Orchestry a DJ's** najednou.

ŠTÍR (24.10. - 22.11.): Dnes máte jedovatou. Všichni vás štvou, na každého nadáváte a nejradši byste viděli **Nože ve slepicích**.

STŘELEC (23.11. - 21.12.): Chcete se poměřit s těmi nejlepšími z nejlepších! Gangsteři jsou přesně tou pravou výzvou pro vás. Vaším protivníkem bude obávaný **Marlow**.

KOZOROH (22.12. - 20.1.): Dnešními voyeury jste vy, smiřte se s tím. To, co vás čeká při **Voyeur, taneční projekt**, vás nenechá jen tak chladným a uspokojí vaše touhy.

VODNÁŘ (21.1. - 20.2.): Horko bude dnes nejen venku, ale i uvnitř. Jděte se zchladit do sklepení na **Zápal**, ale upřímně, zas tolik to nehoří.

RYBY (21.2. - 20.3.): Poslední den festivalu byste nejradši nechaly úplně plavat. Chápu to, **Casanova** loví ve vašich vodách, tak jděte omrknout jeho finty.

Lenka Krsová

Dramatická jednohubka

Orgány ven

...aneb jak se nedaří teorie v praxi

Muž: Pane doktore, pane doktore, chtěl bych žít věčně!

Doktor: Ale jistě. To není žádný problém. Jen odstraníme ledviny, játra, plíce, krevní oběh včetně srdce, mozek a tak dále... žádná Elina z vás sice nebude, ale díky výměně orgánů za umělé nebudete stárnout. Takže byste měl žít navěky. Pojišťovna samozřejmě takový zákrok nehradí. Na to jsem nucen upozornit.

Muž: A takový zákrok je možný... myslím... to vše... najednou?

Doktor: Podívejte se, teoreticky - uspím vás, samozřejmě... takže o ničem vědět nebudete a pak pár správných chvatů skalpelem a je to za vámi! Teoreticky... se nemůže nic stát.

Muž: Pane doktore, já vám věřím! Mluvíte tak přesvědčivě a tohle byl vždycky můj sen!

Doktor: No vidíte... šup, šup... svlékat se ...

Muž: Neměl bych dostat takový ten zelený plášť a čepici na hlavu?

Doktor: To je ve vašem případě zcela zbytečné. Jen žádné obavy...

Muž: No víte, jsem přeci jen malinko nervózní... totiž co bude... co uděláte... no, aby taky nezestárl.

Doktor: Kdo?

Muž: Však víte... to by pak nebyl život, pane doktore.

Doktor: Myslíte, co bude s vaším penisem?

Muž: *(je v rozpacích)*... a... a-ano... přesně s ním.

Doktor: Slíbil jsem vám kompletní výměnu orgánu, takže o tuto drobnost se postarám samozřejmě také. Zatím zvolíme dočasné řešení a myslím, že za ta staletí co budete živ, moji kolegové vynaleznou přijatelnější alternativy, které vám vydrží doslova na věčnost.

Muž: *(je jasně vidět, že se mu ulevilo)* Děkuji, pane doktore, děkuji!!

Doktor: Můžeme tedy přejít k samotné operaci, šup, šup... lehal si, lehal!! Tak, a teď počítáme a opakujeme-deset, devět, osm, sedm, šest,...

Muž: Deset, devět, osm, sed...

Doktor: Sestři! Podejte mi skalpel a odsávačku - tu větší - povedu příčný řez. Sestři, je vám jasný význam této události? Společně, sestři - vy a já - provedeme operaci století, a tento muž se díky mým rukám a vašemu brilantnímu držení odsávačky, stane nesmrtelným!!

(přístroj začne pípat, křivka se narovná)

Doktor: Anebo taky ne, sestři...

Tereza Joslová

DENÍK FESTIVALU ZLOMVAZ
šéfredaktorka: Pavlína Pacáková
zástupkyně šéfredaktorky:
Eva Kyselová, Táňa Brederová
produkce: Anna Sedlická
grafika a sazba: Michal Drtina
fotky redaktorů a foto ze str. 11: Silvie Holovská
web: Lenka Krsová
jazykové korektorky:
Anna Březinová, Anna Sedlická, Klára KlaPi
Jména autorů článků a fotografií najdete pod jednotlivými příspěvky.